

[Himmelstrup.]

vore Forpligtelser over for England, vore Bindinger med Hensyn til vore Indkøb, ikke var nævneværdigt steget fra 1935—36 til Dato, og naar det var Tilfældet, saa var ogsaa mit første Formaal opnaaet. Og saa er det altsaa, jeg mener, at vor samlede Import stiger, naar Vareomsætningen i det hele taget stiger, saa maa den logiske Konsekvens deraf være, det kan ikke være andet, at vi faar større Frihed med Hensyn til vor Indkøb i det store og hele, og den kan vi føre over til Tyskland, hvis da ikke den højtærede Udenrigsminister ud over Bindingerne har paataget sig Forpligtelser over for England, som han hemmeligholder over for Rigsdagen; det kan vi jo ikke vide noget om.

Jeg skal ikke vende tilbage til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Bemærkninger om Forholdet mellem Indførselen i 1937 og 1938, for naar man staar og læser nogle Tal op af en Tabel, er det umuligt at følge med. (*Hartvig Frisch*: De ligger frem!). Jeg har ogsaa selv læst dem, men jeg afstaar fra at læse lange Talrækker op — det gør en Mand, der har Forstand paa Tal, aldrig. — Jeg var jo ogsaa i Gaar inde paa dette, at naar det er gaaet tilbage fra 1937 til 1938, saa skyldes det netop Prisforskydninger. Det er ikke noget nyt, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch fremkommer med.

Til det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen skal jeg sige, at vi lader os ikke skræmme af saadanne Taler som den, det ærede Medlem holdt. Bangemachen gilt nicht, siger Tyskerne, det gælder ogsaa i dette Tilfælde. Man kan ikke forskrække os paa den Maade. Jeg mener, at den højtærede Udenrigsminister er vores allesammens Minister. Som Udenrigsminister er han ogsaa Partiet Venstres Minister, det er da klart, netop fordi han er Minister paa et Omraade, der er fælles for os alle sammen, et Omraade, hvor vi netop alle sammen skulde staa fælles om disse Spørgsmaal. Men naar det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen siger, at hvis vi vil tilegne os Del i Udenrigsministeren, saa paafører det os visse Forpligtelser, saa vil jeg vende det om og sige, at det paafører den højtærede Udenrigsminister visse Forpligtelser, nemlig at den

højtærede Udenrigsminister ikke i for høj Grad blander sig i Ting, der skiller Partierne, og navnlig ikke blander sig i det paa en saadan Maade, at vi maatte faa det Indtryk, at den højtærede Udenrigsminister fremmer partipolitiske Interesser ved Udnyttelsen af den Stilling, han har som vores allesammens Minister.

Det er det, jeg har sagt, og det er det, jeg staar ved. Og det glæder mig, at Landstingsmand Hauch i Gaar i Landstinget har sagt nøjagtigt det samme til den højtærede Udenrigsminister. Men jeg gør opmærksom paa, som jeg ogsaa sagde i Gaar, at det er en gammel Svaghed hos den højtærede Udenrigsminister, han nu igen er faldet for her i det engelske Spørgsmaal. Allerede i 1932 maatte Madsen-Mygdal meget stærkt paatale netop dette, at Udenrigsministeren blandede sig i de indre Stridigheder under Udnyttelsen af sin Stilling som Udenrigsminister. I 1934, da vi havde Valutaloven til Behandling, gjorde ganske det samme sig gældende; den journalistiske Virksomhed, som den højtærede Udenrigsminister udfolder, er egentlig Udtryk for det samme. Jeg tror, at den højtærede Udenrigsminister er den første Mand i dette Land, der har forenet Stillingen som Indehaver af et af Landets højeste Embeder med Stillingen som krigsførende Journalist ved et Dagblad. Det er det, den højtærede Udenrigsminister gør, og det vil jeg meget advare ham imod, fordi det svækker den Tilid, vi alle bør være til den højtærede Udenrigsminister i den Repræsentation over for Udlandet for os alle, som er den højtærede Ministers allerførste Pligt, saa længe han er Udenrigsminister.

Udenrigsministeren (P. Munch): Naar det ærede Medlem nu siger, at jeg virker som krigsførende Journalist ved et Dagblad, ved jeg oprigtig talt intet som helst om, hvad det ærede Medlem tænker paa. (*Christmas Møller*: Det er en Kronik i „Politiken“!). Aldeles ikke. Jeg har ikke nogen som helst journalistisk Virksomhed i noget Dagblad. At et og andet Blad en Gang imellem trykker en Tale, jeg har holdt, turde være noget andet, og jeg tænker mig ikke, at det ærede Medlem vil gøre nogen Indvending derimod.